

[Lannung.]

næste Aar, hvor vi altsaa atter skulde vende tilbage til den af Lejeloven som normal Tilstand forudsatte Ordning, saaledes at Ejeren har den af mig nævnte Ret til at opsigse med Virkning fra April 1940.

Formaalet med den midlertidige Lov, der nu er foreslaaet, er at suspendere denne Opsigelsesret og at fastholde status quo i Henseende til de for Lejeforholdene gældende Vilkaar i hvert Fald indtil 1. April 1940 og paa denne Maade forhindre, at der ved Opsigelse i Mellemtiden sker en Forrykkelse af Vilkaarene før dette Tidspunkt. Det er derfor, Lovforslaget fastslaar, at Opsigelser overhovedet ikke kan afgives med Gyldighed før tidligst den 1. April, hvorved Loven sikrer, at der intet foregribes før 1. April, saa at der bliver Tid til at se, om Krigen bliver langvarig og i det hele, hvor Udviklingen bærer hen, og til forinden enten at vende tilbage til Reglerne i Lejeloven og den deri fastsatte normale Tilstand, hvis jeg maa udtrykke det saaledes, eller om fornødent at indføre en Kriselovgivning til Beskyttelse af Lejerne ogsaa i lejeregulerende Henseende, alt efter som Forholdenes Udvikling gør det paakrævet.

Vi haaber selvfølgelig alle sammen, at Udviklingen maa blive en saadan, at det sidste ikke bliver nødvendigt, og det er derfor utvivlsomt rigtigt i den nuværende Situation saaledes midlertidigt at søge at lægge det hele fast, saa at intet præjudiceres i de nærmeste Maaneder. Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne takke Indenrigsministeren for denne Lovgivning, og jeg tør roligt tilføje en Tak paa Lejerebefolkningens Vegne, specielt den københavnske Lejerebefolkning.

I denne Tid, hvor saa mange Ting af Betydning for det daglige Liv stiger i Pris — uden at det i alle Tilfælde synes velbegrunder —, er det godt at vide, at Prisen for en saa primær Livsfornødenhed som Befolkningens Boliger, Forretningslokaler, Værksteder o. s. v. foreløbig ikke kan blive Genstand for nogen Prisstigning. Navnlig for den store Befolknings Vedkommende, for hvilken Huslejen spiller en relativt meget stor Rolle, idet Boligen beslaglægger en stor Brøkdel af hele Indtægten, er det af stor Betydning at vide, at der er Fred paa dette Omraade i hvert Fald indtil det Tids-

punkt, til hvilket der tidligst kan opsiges, naar dette Lovforslag er vedtaget, nemlig den 1. April 1940.

Som en, der er disse Spørgsmaal meget nær inde paa Livet her i denne store By, tør jeg sige, at denne Lov er absolut nødvendig. Det er da ogsaa efterhaanden anerkendt, tror jeg man kan hævde, fra alle Sider, ogsaa fordi de mindre nøjeregnende Grundejere, som det er understreget, allerede var begyndt at røre paa sig, et Forhold, som jeg paa forskellig Vis har haft Lejlighed til at konstatere, medens Loven paa den anden Side ikke paa nogen Maade vil være til virkelig Gene for det alt overvejende Flertal af Ejere, der jo ikke tænker paa at udnytte Situationen. Og det maa som Baggrund for Loven erindres, at der, i det Øjeblik Byggeriet i alt væsentligt standses, ikke er langt igen til en virkelig Bolignød, i hvert Fald ikke her i Byen, og navnlig for saa vidt angaar de mindre Lejligheder, idet Ledighedsprocenten efter den sidste officielle Opgørelse — den pr. 1. Maj i Aar — var under $\frac{1}{4}$ Procent for 2 Værelser Lejligheder, nøjagtig 0,23 pCt., og for 3 Værelser Lejligheder 0,29 pCt., hvad der jo giver en alt for ringe Ledighedsmargen; som vi sikkert alle vil være enige om, bør der, hvis der skal være normale Forhold, til enhver Tid være en Ledighed paa op mod et Par Procent.

At Loven kun er en øjeblikbestemt Kriselovgivning og hverken mere eller mindre, viser sig ogsaa deri, at den udtrykkeligt kun tager Sigte herpaa, medens den Revision af den almindelige Huslejelovgivning, med Hensyn til hvilken der er indhøstet Erfaringer, siden de store Lejelove traadte i Kraft, og som der er al Anledning til at tage op ved passende Lejlighed, ikke paa nogen Maade præjudiceres af denne midlertidige Lov. Jeg vil udtale Haabet om, at Udviklingen og Forholdene herhjemme maa blive saaledes, at man snart kan paabegynde Forberedelsen af en saadan Revision af Lejelovene, der efter min personlige Opfattelse bl. a. og vel først og fremmest bør gaa ud paa at afskaffe det saakaldte Prøveaar. Lovens Midlertidighed viser sig ogsaa deri, at man ikke har fundet det nødvendigt udtrykkeligt at fastslaa Virkningerne af Overtrædelser af Lovens Bestemmelser. Hvis denne Lovgivning skal fortsættes, hvad vi